

vis yder 60 pct., hvoraf $\frac{3}{20}$ dækkes ved mellemkommunal refusion, medens den eller de kommuner, for hvilke klinikken er bestemt, yder et tilskud på 30 pct. Såfremt klinikken er bestemt for flere kommuner, fordeles denne udgift på kommunerne efter folketal.

Denne fordeling af driftsudgifterne på de deltagende kommuner har ved forhandlinger om oprettelse af de fire klinikker, der foreløbig tænkes indrettet i København, Esbjerg, Ålborg og Odense mødt alvorlig modstand fra nogle kommuners side. Der er bl. a. henvist til, at langt den største brug af rådgivningsklinikkerne må antages at ville blive gjort af de største købstæder i klinikkens område, specielt den by, hvori klinikken placeres, hvorfor det forekommer uacceptabelt for de mindre og navnlig de fjernere beliggende kommuner, at fordelingen af udgifterne sker efter folketal og ikke i forhold til brugen af pågældende klinik, således som forholdet er med hensyn til sygehusudgifter. Ved en sådan udgiftsfordeling må det imidlertid befrygtes, at klinikkens benyttelse begrænses i modstrid med det ønske om sagkyndigt grundlag for børneværnets arbejde, som lovændringerne i 1958 var udtryk for.

Under henvisning hertil foreslås det, at tilskudsreglen i stk. 2 ændres således, at staten forskudsvis afholder 90 pct. af de godkendte driftsudgifter og endelig bærer $\frac{6}{10}$ heraf, medens $\frac{4}{10}$ fordeles efter reglerne i forsorgslovens § 123 om mellemkommunal refusion.

Forslaget indebærer, at statens andel af udgifterne forøges fra 51 pct. efter den gældende lov til 54 pct., og at den del, der dækkes ved mellemkommunal refusion, forhøjes fra 9 pct. til 36 pct.

For de fire planlagte klinikker budgetteres indtil videre med samlede udgifter på ca. 450 000 kr. årlig. Heraf vil statens tilskud efter forslaget andrage 243 000 kr. (efter gældende lov 229 500 kr.). Den mellemkommunale refusion vil andrage 162 000 kr. (efter gældende lov 40 500 kr.), medens de stedlige kommuner, der efter gældende lov skulle yde tilskud på 30 pct. eller 135 000 kr., efter forslaget ikke skal bidrage direkte.

Til § 55.

Bestemmelsen svarer med en redaktionel ændring i tredje stykke til den gældende lovs § 126. I stk. 7 er ordene „som særhjælp“ udgået, jfr. bemærkningerne til § 51.

Til §§ 56-59.

Bestemmelserne svarer til den gældende lovs §§ 127-130.

Til § 60.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 131. I stk. 1, nr. 3, er dog udeladt den hidtidige opregning af de enkelte særfororgstilfælde, som ikke er i overensstemmelse med § 70 i forslaget til lov om offentlig forsorg. Under særfororg er nu udover de hidtidige særfororgsarter medtaget andre særligt svagt begavede (end åndssvage), lemlæstede, svagsynede og tunghøre. Disse tilfælde kan altså efter forslaget også begrunde inddragelse under børne- og ungdomsforsorg.

Tuberkulose er i den gældende bestemmelse nævnt i stk. 1, nr. 3, men da der ikke er nogen hertil svarende særfororgsart, er det fundet rigtigst at udelade den. Man går ud fra, at den fornødne forsorg i tilfælde, hvor forældre ikke sørger for pleje eller behandling af et tuberkuløst barn, ligesom i andre tilfælde af alvorlige sygdomme, kan etableres i medfør af stk. 1, nr. 2.

Til §§ 61-63.

Bestemmelserne svarer til den gældende lovs §§ 132-134.

Til § 64.

Bestemmelserne svarer til den gældende lovs § 135, idet dog angivelsen af særfororgstilfældene er bragt i overensstemmelse med forslaget til lov om offentlig forsorg § 70. Herunder er tuberkulosestilfælde udtaget af bestemmelsen, idet der ikke svarer nogen særfororgsart til tuberkulose. Børneværnsudvalgets forpligtelse til at sørge for fornøden pleje og behandling må, ligesom i tilfælde af andre alvorlige sygdomme, følge af andre bestemmelser, f. eks. § 62 om udøvelsen af forældremyndigheden.

Til §§ 65-71.

Bestemmelserne svarer til den gældende lovs §§ 136-142.

Til § 72.

Et tiltalefrafald eller en betinget dom (strafudsættelse) vil undertiden indeholde vilkår om den unges anbringelse under børne- og ungdomsforsorg på en bestemt måde, f. eks. i en bestemt type opdragelseshjem. Forud for fastsættelse af et sådant vilkår har anklagemyndigheden eller domstolen indhentet en udtalelse herom fra direktøren for børne- og ungdomsforsorgen, men den besluttende myndighed om gennemførelsen af vilkåret ligger hos vedkommende børneværnsudvalg.

Såfremt udvalget ikke indrager den unge under forsorg i overensstemmelse med vilkåret, er der i § 88 (gældende lov § 153) hjemmel for landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg til at træffe den fornødne beslutning herom. En tilsvarende hjemmel